

SOM SYSKON

PÅ RIKTIGT

HELENA

~~~~~

KARLSSON

Hegas

**SOM SYSKON
PÅ RIKTIGT**

**HELENA
KARLSSON**

Hegas

Anna och Malin

Från början gillade jag inte
Anna och Malin.

Det verkar så barnsligt
när jag tänker på det nu.

Nu när vi är en familj.

Det var för tre år sen
som pappa träffade Anna.

Jag var elva år då.

Pappa och jag hade bott själva länge.

Så länge jag mindes.

Mamma bodde i Norge
och henne träffade jag bara ibland.

Det var helt okej.

Det var så det var.

Men så träffade pappa Anna.
Blev kär.
Fast han var en vuxen pappa.
Pinsamt var det, tyckte jag.
Och Anna.
Hon var lång.
Hade tjocka glasögon och platt hår.
Jag undrade
vad pappa skulle med henne till.
Inte nog med det.
Hon hade ett barn också.

Ungen hade lika platt hår som Anna
och lika tjocka glasögon.
Hon hette Malin och var tre år.
Malin älskade allt jag gjorde.
Som en liten hund följde hon efter mej.
Tittade på mej med stora, blanka ögon.
Det verkar så konstigt nu.
Men jag gillade inte henne.
Jag gillade varken henne eller Anna.

Jag tyckte att Malin
alltid hängde efter mej.

Att hon jämt kom in på mitt rum
och alltid vid fel tid.

Jag gillade det inte.

– Stick! sa jag till Malin när hon kom.

Då blev hennes ögon blanka
och hon tassade ut,
tyst, så tyst.

Och fast jag inte ville,
kände jag mej lite elak då.

Egentligen var det ju inte Malins fel
att hon och hennes mamma flyttat in.
Det var bara det att pappa och jag
hade klarat oss fint till dess.
Bara vi två.
Vi behövde inte ändra på något.
Tyckte jag.
Pappa höll inte med.
Han var glad.
Sa att nu var vi en familj.
Äntligen en riktig familj.

Jag minns att jag tyckte
att Anna jämt fjäskade.

La sej i.

Så när hon frågade
om jag ville ha hjälp med läxan
svarade jag inte.

Eller så sa jag:

– Pappa hjälper mej.

Och när hon frågade
hur det hade varit i skolan sa jag:

– Så där.

Min bästa kompis Isa
tyckte att jag var dum mot Anna.
Att jag borde ge henne en chans.

– Anna är ju okej, sa hon.

Det tycker i alla fall jag.

Och Malin är ju jättegullig.

Jag höll inte med.

– Äh, sa jag.

Malin är jobbig.

Och Anna också.

Hon är bara snäll mot mej
för att pappa ska gilla henne.

Det fattar du väl?

Från början tyckte jag inte om
pappas nya tjej.
Eller hennes barn, Malin.
Men sen, sen blev vi en familj.
Och Malin och jag
blev nästan som syskon.
Syskon på riktigt.
Ingenting kunde skilja oss åt.
Absolut ingenting.

